Agatha Christie

CLUBUL DE MARŢI SEARA 1

— Mistere nerezolvate...

Raymond West scoase un nor de fum şi repetă cuvintele cu un soi de plăcere deliberată.

— Mistere nerezolvate...

Privi în jur cu mulțumire. Camera era veche, cu traverse late, negre de-a lungul tavanului şi mobilată cu piese vechi care-i aparținuseră de la început. De aici privirea mulțumită a lui Raymond West. De profesiune era scriitor şi-i plăcea ca atmosfera să n-aibă hibe. Casa mătuşii sale Jane fusese întotdeauna un cadru potrivit pentru personalitatea ei. Privi spre cămin, unde ea stătea dreaptă în marele fotoliu al bunicului. Miss Marple purta o rochie de brocard, foarte strâmtă în talie. Dantelă „Mechlin" era aranjată în cascadă în față. Avea un şal de dantelă neagră şi o bonetă neagră, tot din dantelă, îi acoperea părul argintiu strâns sus. Tricota ceva alb, moale din lână aurie. Ochii săi de un albastru pal, binevoitori şi tandri îl priveau pe nepot şi pe musafirii acestuia cu plăcere nedisimulată. Ei se opriră întâi asupra lui Raymond, evident bine dispus, apoi asupra pictoriței Joyce Lempriere, cu părul ei negru strâns şi ochi verzi, ciudați, apoi asupra acelui bărbat de lume, manierat, sir Henry Clithering. Mai erau două persoane în cameră, doctorul Pender, reverendul în vârstă al parohiei şi domnul Petherick, avocat, un bărbat mic de statură, uscățiv, cu ochelarf, pe deasupra cărora se uita, nu prin ei. Miss Marple le acordă un

Agatha Christie

CLUBUL DE MARŢI SEARA1

— Mistere nerezolvate…

Raymond West scoase un nor de fum şi repetă cuvintele cu un soi de plăcere deliberată.

— Mistere nerezolvate…

Privi în jur cu mulţumire. Camera era veche, cu traverse late, negre de-a lungul tavanului şi mobilată cu piese vechi care-i aparţinuseră de la început. De aici privirea mulţumită a lui Raymond West. De profesiune era scriitor şi-i plăcea ca atmosfera să n-aibă hibe. Casa mătuşii sale Jane fusese întotdeauna un cadru potrivit pentru personalitatea ei. Privi spre cămin, unde ea stătea dreaptă în marele fotoliu al bunicului. Miss Marple purta o rochie de brocard, foarte strâmtă în talie. Dantelă „Mechlin” era aranjată în cascadă în faţă. Avea un şal de dantelă neagră şi o bonetă neagră, tot din dantelă, îi acoperea părul argintiu strâns sus. Tricota ceva alb, moale din lână aurie. Ochii săi de un albastru pal, binevoitori şi tandri îl priveau pe nepot şi pe musafirii acestuia cu plăcere nedisimulată. Ei se opriră întâi asupra lui Raymond, evident bine dispus, apoi asupra pictoriţei Joyce Lempriere, cu părul ei negru strâns şi ochi verzi, ciudaţi, apoi asupra acelui bărbat de lume, manierat, sir Henry Clithering. Mai erau două persoane în cameră, doctorul Pender, reverendul în vârstă al parohiei şi domnul Petherick, avocat, un bărbat mic de statură, uscăţiv, cu

ochelarf, pe deasupra cărora se uita, nu prin ei. Miss Marple le acordă un moment de atenţie tuturora, după care se reîntoarse la tricotat, zâmbind uşor.

Domnul Petherick tuşi ca, de obicei, când îşi prefaţa remarcile.

— Ce spuneai, Raymond? Mistere nerezolvate? Ha.

— Şi ce-i cu ele?

— Nu-i nimic cu ele, zise Joyce Lempriere. Lui Raymond îi place doar sunetul cuvintelor şi felul cum le pronunţă el.

Raymond West îi aruncă o privire de reproş, la care ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Este un farsor, nu-i aşa, Miss Marple? Întrebă ea. Sunt sigură că ştiţi asta.

Miss Marple îi zâmbi cu blândeţe, dar nu-i răspunse.

— Viaţa însăşi este un mister nerezolvat, comentă clericul pe un ton grav.

Raymond se ridică în scaun şi-şi dădu la o parte ţigara cu un gest impulsiv.

— Nu la asta mă refer. Nu vorbeam despre filosofie. Mă gândeam la fapte adevărate, clare, prozaice, lucruri care s-au întâmplat şi nimeni nu le-a explicat vreodată.

— Ştiu la ce fel de lucruri te referi, dragă, zise Miss Marple. De exemplu, doamna Carruthers a trăit o experienţă foarte ciudată ieri dimineaţă. A cumpărat aproape trei sute de grame de creveţi curăţaţi de la magazinul „Elliot”. S-a mai dus la alte două magazine şi când a ajuns acasă a descoperit că nu avea creveţii la ea. S-a întors la cele două magazine, pe la care fusese, dar creveţii ăştia dispăruseră complet. Asta mi se pare cu totul ieşit din comun.

— O poveste foarte dubioasă, zise sir Henry Clithering, grav.

— Există, desigur, tot felul de explicaţii posibile, continuă Miss Marple, obrajii îmbujorându-i-se de emoţie. De exemplu, altcineva…

— Dragă mătuşă, zise Raymond West, oarecum amuzat, nu m-am referit la tipul ăsta de incident sătesc. Mă gândeam la crime şi dispariţii, tipul de lucruri despre care sir Henry ne-ar putea povesti acum dacă ar vrea.

— Dar eu nu vorbesc niciodată despre meseria mea, zise sir Henry cu modestie. Nu, nu vorbesc niciodată despre cazurile mele.

Sir Henry Clithering fusese până nu de mult inspector la Scotland Yard.

— Îmi închipui că rămân o mulţime de crime şi alte chestii de astea nerezolvate de poliţie, interveni Joyce Lempriere.

— Cred că e un lucru subînţeles, opină domnul Petherick.

— Mă întreb, continuă Raymond West, ce tip de minte îţi trebuie ca să reuşeşti să rezolvi cel mai bine un mister? Ne gândim cel mai adesea că obişnuiţii detectivi de la poliţie duc lipsă de imaginaţie.

— Ăsta e punctul de vedere al unui profan, zise sir Henry pe un ton rece.

— Cred că aveţi nevoie de un comitet, zâmbi Joyce. Pentru psihologie şi imaginaţie trebuie să vă adresaţi scriitorului…

Făcu un semn ironic din cap către Raymond, dar acesta rămase serios.

— Arta de a scrie îţi oferă posibilitatea de introspecţie în natura umană, spuse el grav. Descoperi, câteodată, motive pe care omul obişnuit le ignoră.

— Ştiu, dragă, că volumele tale sunt foarte ingenioase, îl lăudă Miss Marple. Dar chiar eşti convins că oamenii sunt atât de nesuferiţi după cum îi înfăţişezi?

— Dragă mătuşă, rămâi la părerile dumitale. Să mă ierte Cel de Sus dacă aş putea să le zdruncin în vreun fel.

— Am vrut să zic, se încruntă puţin Miss Marple, în timp ce-şi număra ochiurile de pe andrea, că mulţi oameni nu ni se par nici răi, nici buni, ci doar foarte proşti.

Domnul Petherick tuşi ca de obicei:

— Nu crezi, Raymond, că acorzi prea multă importanţă imaginaţiei? Acesta este un lucru foarte primejdios, pe care

noi, avocaţii, îl cunoaştem prea bine. Pentru a putea păstra dovezile în mod nepărtinitor, pentru a privi faptele, simple, cum sunt – acestea compun singura metodă logică de a ajunge la adevăr. Din propria mea experienţă mai confirm că e şi singura care dă rezultate.

— Ei, nu spune! Exclamă Joyce, dând din cap indignată. Pariez că v-aş putea întrece pe toţi. Sunt nu numai femeie şi puteţi spune ce vreţi, dar femeile au intuiţie care le lipseşte bărbaţilor – dar şi pictoriţă. Văd lucruri pe care voi nu le vedeţi. Şi apoi, în această ultimă calitate, am dat peste tot felul de tipuri şi personaje. Cunosc viaţa aşa cum draga noastră Miss Marple nu a avut posibilitatea s-o înfrunte aici.

— E adevărat, dragă. Dar câteodată în sate se întâmplă lucruri foarte dureroase şi triste.

— Îmi daţi voie? Le întrerupse dr. Pender zâmbind. Ştiu că e la modă astăzi să-i minimalizezi pe oamenii bisericii, dar nouă ni se spun intimităţi, cunoaştem o parte a caracterului care rămâne ca o carte inaccesibilă celor din jur.

— De fapt, îmi dau seama că formăm un grup destul de reprezentativ, fu de părere Joyce. Ce-ar fi dacă am forma un club? Ce este astăzi? Marţi? O să-l numim „Clubul de marţi seară”. Să ne întâlnim în fiecare săptămână şi fiecare, pe rând, să expună un caz, o problemă. Un mister pe care îl cunoaşte personal şi îi ştie, desigur, şi soluţia. Câţi suntem? Unu, doi, trei, patru, cinci. Ar trebui să fim şase.

— Pe mine m-ai uitat, dragă, zâmbi senină Miss Marple.

Joyce fu uşor surprinsă, dar îşi ascunse repede uimirea:

— Ar fi minunat, Miss Marple. N-am ştiut că vrei să intri în joc.

— Cred c-ar fi foarte interesant, continuă Miss Marple, mai ales atâţia gentlemeni inteligenţi de faţă. Mă tem că nu sunt prea deşteaptă, dar trăind atâţia ani în St. Mary Mead am început să cunosc firea omenească.

— Sunt sigur că aportul dumneavoastră va fi foarte valoros, spuse sir Henry plin de curtoazie.

— Cine începe? Întrebă Joyce.

— Nici nu se pune problema, răspunse dr. Pender, când avem marele noroc de a ne afla în preajma unui om distins de clasa lui sir Henry…

Nu-şi termină fraza înclinând politicos capul în direcţia acestuia.

Sir Henry rămase o vreme tăcut. În cele din urmă, oftă, se aşeză picior peste picior şi începu.

— Mi-e puţin cam greu să aleg problema pe care o doriţi, dar, dacă stau şi mă gândesc bine, cunosc o întâmplare ce ar satisface condiţiile impuse. Trebuie să fi observat câte ceva în legătură cu acest caz în ziarele de acum un an. Atunci a fost trecut în categoria misterelor nerezolvate, dar s-a întâmplat ca soluţia să-mi pice pe birou acum câteva zile.

Faptele sunt foarte simple. Trei oameni au servit la cină, printre alte feluri, langustă conservată. În timpul nopţii, toţi trei s-au simţit rău, aşa încât un doctor a fost chemat în grabă. Doi şi-au revenit, al treilea a murit.

— Aha! Exclamă Raymond, ca şi cum se edificase asupra subiectului.

Cum vă spuneam, la prima vedere, lucrurile păreau foarte simple. S-a considerat că decesul s-a datorat otrăvirii cu ptomaină, un certificat a fost eliberat în acest sens şi victima îngropată. Dar lucrurile nu s-au rezumat la asta.

Miss Marple încuviinţă din cap:

— Bineînţeles că a început să se vorbească, aşa se întâmplă de obicei.

— Şi acum trebuie să vi-i descriu pe actorii acestei mici drame. Am să-i numeasc pe soţi, domnul şi doamna Jones. Şi pe însoţitoarea soţiei, domnişoara Clark. Domnul Jones era comis-voiajor pentru o firmă de medicamente. Era un bărbat arătos, de felul lui nerafinat, cu tendinţă de îngrăşare, în jur de cincizeci de ani. Soţia era o femeie cu o înfăţişare ştearsă, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Însoţitoarea, domnişoara Clark, de şaizeci de ani, o femeie

voinică şi veselă, cu o faţă rotunjoară şi îmbujorată. Niciunul, aţi zice, prea interesant.

Necazurile au fost stârnite într-un mod foarte curios. Domnul Jones locuise, în noaptea anterioară, într-un mic hotel frecventat de negustori din Birmingham. S-a întâmplat ca sugativa de la tampon să fie schimbată a doua zi şi ca femeia de serviciu, neavând altceva mai bun de făcut, să se amuze studiind sugativa în oglindă, exact după ce domnul Jones terminase o scrisoare. După câteva zile a apărut în ziare ştirea despre decesul doamnei Jones, ca urmare a ingerării langustei conservate, şi atunci camerista le-a povestit celorlalţi servitori cuvintele pe care le descifrase pe sugativă. Sunau astfel: „Depind în întregime de soţia mea… Când va muri eu voi… Sute şi mii”.

Poate vă aduceţi aminte că mai fusese un caz al unei soţii otrăvite de bărbatul ei. N-a trebuit prea mult ca imaginaţia fetelor să se aprindă. Domnul Jones plănuise, aşadar, să-i facă de petrecanie nevestei şi să moştenească sute de mii de lire! Una dintre servitoare avea nişte rude care locuiau în târguşorul din care provenea familia Jones. Ea le-a scris şi acesteia i-au răspuns. Se pare că domnul Jones fusese foarte atent cu fiica doctorului din localitate, o tânără frumoasă de 33 de ani. Scandalul a început să mocnească. Ministrul de interne a primit o depeşă. Numeroase scrisori anonime au început să curgă la Scotland Yard, prin care domnul Jones era acuzat că şi-ar fi ucis soţia. Fireşte, ne-am zis că nu-i altceva decât pălăvrăgeală şi bârfă ieftină de la ţară. Totuşi, pentru a calma opinia publică s-a dat ordinul de exhumare a cadavrului. Ştiţi, era unul din acele cazuri de superstiţie populară crasă, fără nici o bază solidă, dar care s-a dovedit, în mod cu totul surprinzător, adevărat. Rezultatul autopsiei a indicat suficient arsenic care să convingă că acesta provocase moartea doamnei. A căzut în sarcina Scotland Yard-ului să colaboreze cu autorităţile locale pentru a se dovedi cum a fost administrat arsenicul şi de către cine.

— Îmi place! Aşa zic şi eu problemă! Exclamă Joyce.

— Normal, bănuiala a căzut asupra soţului. El beneficia de pe urma morţii soţiei sale. Nu o sumă de sute de mii de lire, cum şi-a imaginat romanţioasa cameristă de la hotel, totuşi o sumă frumuşică de opt mii de lire. El nu avea alţi bani proprii în afară de ceea ce câştiga şi era un bărbat cu obiceiuri cam extravagante, cu o predilecţie spre compania femeilor. Am cercetat cât se poate de discret zvonul privitor la ataşamentul său faţă de fiica doctorului; deşi părea clar că existase, într-o vreme, o prietenie foarte strânsă între cei doi, avusese loc o ruptură totală cu două luni mai înainte şi de atunci nu mai fuseseră văzuţi împreună. Chiar şi doctorul, un om în vârstă, sincer şi deschis, a rămas consternat de rezultatul autopsiei. El fusese cel chemat noaptea la căpătâiul persoanelor suferinde. Îşi dăduse imediat seama de starea gravă a doamnei Jones şi trimisese la dispensar după nişte pastile cu opium, pentru a-i alina suferinţa. În pofida eforturilor sale, ea sucombă, dar nici o clipă nu a bănuit că ceva era în neregulă. Era convins că moartea se datora unei forme de botulism. Cina din seara aceea constase din langustă conservată şi salată, papanaşi, pâine şi brânză. Din nefericire, nu rămăsese nici urmă de langustă – totul fusese mâncat şi cutia aruncată. Doctorul o întrebase pe fata de serviciu din casă, Gladys Linch. Ea era groazav de răvăşită, plânsă şi agitată şi lui i-a fost foarte greu să obţină ceva de la ea, dar aceasta susţinea hotărâtă că, în nici un fel, cutia nu fusese umflată şi că langusta i se păruse cât se poate de bine conservată.

Acestea erau faptele pe care trebuia să ne bazăm. Dacă Jones îi administrase în mod criminal arsenic soţiei, era clar că n-ar fi putut-o face în vreunul din felurile servite la cină, întrucât toate cele trei persoane mâncaseră împreună. Şi încă un amănunt – Jones se întorsese de la Birmingham tocmai când cina era pe punctul de a fi servită, aşa încât nu avusese timpul să otrăvească ceva în prealabil.

— Dar însoţitoarea, femeia cea voinică cu faţa veselă? Întrebă Joyce.

Sir Henry înclină din cap.

— Nu am trecut-o cu vederea pe domnişoara Clark, vă asigur. Dar părea fără noimă ca ea să fi avut vreun motiv pentru crimă. Doamna Jones nu i-a lăsat nimic şi ca urmare a decesului stăpânei sale, ea a trebuit să-şi caute o altă slujbă.

— Asta pare s-o excludă, sublinie Joyce adâncită în gânduri.

— Unul dintre inspectorii mei a descoperit curând un element semnificativ, continuă sir Henry. După cina din seara aceea, domnul Jones coborâse în bucătărie şi ceruse un bol cu mucilagiu din orez pentru că soţia se plângea că nu se simte bine. A aşteptat în bucătărie până când Gladys Linch l-a preparat şi apoi l-a dus sus în camera soţiei. Recunosc că asta părea să facă lumină în problemă.

Avocatul îl susţinu aprobând din cap:

— Motivul – să-şi însuşească ajutându-se singur. Prilejul – în calitate de comis-voiajor pentru o firmă de farmacişti avea acees uşor la otravă.

— Şi un bărbat de o moralitate anemică, sublinie prelatul.

Raymond West se uită ţintă la sir Henry:

— E o cursă pe undeva. De ce nu l-aţi arestat?

Sir Henry zâmbi cam stânjenit.

— Asta e partea nefericită a cazului. Totul mersese ca pe roate când ne-am împotmolit. Jones n-a fost arestat pentru că atunci când am anchetat-o pe domnişoara Clark, aceasta ne-a povestit că băuse tot conţinutul bolului şi nu doamna Jones. Da, se pare că s-a dus în camera doamnei Jones aşa cum îi era obiceiul. Aceasta stătea în pat, în capul oaselor şi bolul se afla lângă ea.

— Nu mă simt deloc bine, Milly. Aşa îmi trebuie dacă mănânc langustă seara. L-am rugat pe Albert să-mi aducă un bol cu mucilagiu, dar acum nu mai am chef de el.

— E păcat, a comentat domnişoara Clark, e aşa de bine făcut, fără gogoloaşe. Gladys e într-adevăr o bună bucătăreasă. În zilele noastre, puţine fete mai sunt în stare să facă un bol cu mucilagiu aşa de reuşit. Vă spun că îmi face poftă, sunt o pofticioasă.

— Nu cred că o să scapi de metehnele tale, spuse doamna Jones.

— Trebuie să vă explic, se întrerupse sir Henry, că domnişoara Clark, îngrijorată că lua în greutate, ţinea o cură de slăbire.

— N-are nici un rost Milly, îi zise doamna Jones. Dacă Domnul te-a făcut voinică înseamnă că aşa a vrut el – să fii voinică. Bea bolul ăla. O să-ţi facă cât se poate de bine.

Şi imediat, domnişoara Clark se aşează şi bău bolul.

— Aşa că, după cum vedeţi, asta a zdrobit toată acuzaţia împotriva soţului. Întrebat în legătură cu semnificaţia cuvintelor de pe sugativă, Jones ne-a oferit pe dată explicaţia. Scrisoarea era un răspuns către fratele său din Australia care-i ceruse nişte bani. El îi arăta că era cu totul dependent de soţia sa. Când aceasta avea să moară, el ar fi intrat în posesia banilor şi, dacă ar fi putut, şi-ar fi ajutat fratele. Regreta incapacitatea sa de-ai fi de folos, dar sublinia că se aflau sute şi mii de persoane în lume în aceeaşi situaţie nefericită.

— Aşa că acuzaţia a căzut? Remarcă dr. Pender.

— Aşa că acuzaţia a căzut, confirmă sir Henry pe un ton grav. Nu ne-am putut asuma riscul de a-l aresta pe Jones fără nici un temei legal.

Se lăsă tăcerea şi atunci Joyce spuse:

— Şi asta-i tot?

— Aşa arăta cazul anul trecut. Rezolvarea se află acum în mâinile Scotland Yardului şi peste vreo două-trei zile veţi afla amănunte din ziare.

— Rezolvarea, repetă Joyce pe gânduri. Ştiu eu? Haideţi să ne gândim cu toţii timp de cinci minute şi apoi să ne spunem părerea.

Raymond West dădu din cap aprobator şi măsură timpul după ceasul său. Când cele cinci minute se scurseră îşi îndreptă privirea spre dr. Pender.

— Vorbiţi dumneavoastră primul?

Bătrânul clătină din cap.

— Mărturisesc, zise el, că sunt cu totul depăşit. Cred doar că soţul trebuie să fie în vreun fel vinovat, dar nu-mi pot imagina cum a făcut-o. V-aş sugera că el i-a administrat otrava într-un mod care n-a fost încă descoperit, deşi, atunci, nu-mi dau seama cum de au găsit otrava după atâta timp.

— Joyce?

— Însoţitoarea! Răspunse Joyce hotărâtă.

— Însoţitoarea fără doar şi poate! De unde ştim ce motiv să fi avut? Numai pentru că era bătrână, voinică şi urâtă – asta nu înseamnă că nu era îndrăgostită şi ea de Jones. Trebuie să-i fi urât soţia pentru o pricină oarecare. Gândiţi-vă ce înseamnă a fi damă de companie – să fii întotdeauna plăcută şi ascultătoare, să te închizi în tine şi să ascunzi tot ce simţi. Într-o zi n-a mai putut răbda şi atunci a ucis-o. Probabil că a pus arsenicul în bolul cu mucilagiu şi a minţit când a povestit că l-a mâncat ea.

— Domnul Petherick?

Avocatul îşi strânse vârfurile degetelor ca un profesionist ce era:

— Nu prea am ce comenta. Pe baza acestor fapte nu prea am ce zice.

— Dar trebuie, domnule Petherick, insistă Joyce. Nu puteţi rămâne imparţial şi afirma „fără a vătăma vreo parte”, asta pentru că sunteţi avocat. Aţi intrat în joc.

— Luând în considerare faptele, se conformă domnul Petherick, se pare că nu-i nimic de zis. Asta e părerea mea personală, după ce am văzut o mulţime de cazuri de acest tip în care soţul era vinovat. Singura explicaţie convenabilă ar fi aceea că domnişoara Clark îl apără în mod deliberat pentru un motiv oarecare. Trebuie să existe vreo înţelegere

între ei privind nişte fonduri. El şi-a dat seama c-ar fi putut fi suspectat şi ea, văzând deschizându-i-se în faţă perspectiva sărăciei, a fost de acord să afirme că a mâncat mucilagiul în schimbul unei sume substanţiale pe care avea s-o încaseze. Dacă aşa s-a întâmplat e cât se poate de incorect. Cât se poate de incorect!

— Nu sunt de acord cu dumneata, spuse Raymond. Aţi uitat un element important din acest caz: fata doctorului. Am să vă înfăţişez cum văd eu cazul. Langusta conservată era alterată. Asta explică simptomele de otrăvire. A fost chemat doctorul. Acesta o găseşte pe doamna Jones, care mâncase mai multă langustă decât ceilalţi doi, într-o stare foarte gravă şi trimite, aşa cum ne-aţi spus, după nişte pastile cu opium. Nu se duce el ci trimite pe altcineva. Cine îi dă mesagerului pastilele? Evident, propria sa fiică. E foarte probabil ca ea să-i ţină evidenţa medicamentelor. E îndrăgostită de Jones şi, în acest moment, toate instinctele ei rele ies la suprafaţă când îşi dă seama că mijloacele de a-l elibera se găsesc în mâinile ei. Pastilele pe care le dă conţin arsenic pur, alb. Asta este rezolvarea pe care o văd eu.

— Spuneţi-ne acum, sir Henry, sări Joyce nerăbdătoare.

— O clipă, protestă acesta, Miss Marple încă nu şi-a spus părerea.

Miss Marple dădea trist din cap:

— Vai, dragă, iar mi-a scăpat un ochi. Am fost atât de intens adâncită în povestire. Un caz trist. Foarte trist. Îmi aduce aminte de bătrânul domn Hargraves care locuia în localitatea vecină Mount. Soţia lui nu a avut niciodată nici cea mai mică bănuială, până când el a murit lăsându-şi toată averea unei femei cu care trăise şi cu care avea cinci copii. Aceasta fusese într-o vreme servitoarea lor. O fată aşa de drăguţă, obişnuia să spună doamna Hargraves – în care puteai avea încredere deplină că întoarce saltelele, în fiecare zi, cu excepţia zilelor de vineri, bineînţeles. Şi bătrânul Hargraves a întreţinut-o pe femeia asta într-o casă

din orăşelul învecinat, continuând să fie „un stâlp al bisericii” şi să stea în capul mesei în fiecare duminică.

— Dragă mătuşă Jane, o întrerupse Raymond cu oarecare nerăbdare. Ce are de-a face acest Hargraves, numai oale şi ulcele, cu acest caz?

— Biată fata aia, Gladys Linch – cea care era atât de teribil de agitată când doctorul a stat de vorbă cu ea – avea şi de ce să fie, săraca. Sper ca banditul acela de Jones să fie spânzurat pentru că a făcut din fata asta o ucigagă. Dar cred că o s-o spânzure şi pe ea, sărmana.

— Mi se pare, Miss Marple, că încurci puţin lucrurile, începu domnul Petherick.

Dar Miss Marple respinse cu hotărâre acuzaţia şi se uită spre sir Henry.

— Am dreptate, nu-i aşa? Sute şi mii – şi papanaşii – ăştia nu pot fi trecuţi cu vederea.

— Ce-i cu papanaşii, cu sutele şi miile? Se repezi Raymond.

Mătuşa sa se întoarse spre el.

— Bucătăresele pun, aproape întotdeauna, sute şi mii pe papanaşi: garniturile acelea mici din zahăr roz şi alb. De îndată ce am auzit c-au servit papanaşi la cină şi că soţul scrisese cuiva despre sute şi mii, am şi făcut legătura dintre cele două lucruri. Acolo s-a aflat arsenicul – în garnitura de unu urmat de zerouri. I l-a dat fetei şi i-a spus să-l pună pe papanaşi.

— Dar e imposibil, spuse Joyce repede. Au mâncat cu toţii papanaşi.

— O, nu, o contrazise Miss Marple. Însoţitoarea ţinea cură de slăbire, vă amintiţi. Niciodată nu mănânci ceva asemănător papanaşilor dacă vrei să nu te îngraşi. Şi cred că Jones a dat doar la o parte garnitura, aşezând-o pe marginea farfuriei sale. A fost o idee inteligentă, dar cât se poate de odioasă.

Ochii celorlalţi se fixaseră asupra lui sir Henry.

— E un lucru foarte curios, spuse el încet, dar Miss Marple s-a întâmplat să descopere adevărul. Jones a lăsat-o grea pe Gladys Linch, cum se spune. Ea era aproape disperată. El vroia să scape de nevastă-sa şi i-a promis celeilalte că o ia în căsătorie, după moartea soţiei. El a pus arsenicul în garnitură şi a învăţat-o cum s-o folosească. Gladys Linch a murit acum o săptămână. Copilul a murit la naştere şi Jones o părăsise pentru o altă femeie. Pe patul de moarte ea a mărturisit totul.

Se aşternu din nou tăcerea, apoi Raymond spuse:

— Ei bine, mătuşă Jane, e unu la zero pentru dumneata. Nu-mi dau seama cum naiba de i-ai dat de capăt. Nu m-aş fi gândit niciodată că mica bucătăreasă e implicată în acest caz.

— Sigur că nu, pentru că nu cunoşti la fel de bine viaţa ca mine. Un bărbat de tipul lui Jones – bădăran şi jovial. Cum am auzit că era o fată drăguţă în casă am şi fost sigură că el navea s-o lase în pace. Totul e foarte trist şi dureros şi n-ai pe cine să vorbeşti de bine. Nu pot să vă spun ce şoc a fost pentru doamna Hargraves şi cât timp s-au mai minunat cei din sat.

SFÂRŞIT

1 titlul original: „The Tuesday Night Club”; publicat în „Royal Magazine” în 1927